

megen Misnøje, fik stor Udbredelse over Fjorden. Disse ere vel ikke udtryffeligt blevne tilladte, eller endog nævnte i nogen af de senere Love; men da de kun ere Puls- eller Bøtvaad i formindsket Størrelse, ere de selvfølgelig tilladte og praktisk anvendelige, naar Bøtvaad maa drages til Vaad for Anker. Som det billigste baade i Befolkningen og i Brugten (det kræver kun 2 Mand i 1 Vaad) kunde mange Flere anskaffe det, og i og for sig skulde man vel prise det som et Gode, at Fiske-maaden gjordes tilgængelig for Flere og mindre Bemidlede, isald den ellers stod til at anbefale; men man støder da her snart paa de Ulemper, som skyde af en for stærk Brug, som altid er uheldig; — mere maadeholdent kunne vi ikke udtrykke os.

Følgerne lode heller ikke vente længe paa sig. Da Aalevaadsfiskerne havde saa fuldstændig faaet Overtaget, viste det sig snart, at Tallet paa dem, hvis Interesser lide Stade ved deres Fiskemaade, er langt det overvejende. Klager indløb allevegne fra Fjorden over Forstyrrelse af Andrs Fiskeri og befrygtet Udslagelse af flere Fiskearter, og ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 17. April 1869 blev det overdraget medunderskrevne Fiedler, som nys var bleven Regjeringskonsulent i Fiskerianliggende, at undersøge, hvilken Betydning der kunde tillægges Lovbestemmelserne for Limfjorden, navnlig hvad der for dem var opnaaet ved den oprettede Kontrol, som der havde været Tale om at ophæve. Vi kunne ikke undlade at henvise til den, efter en stedlig Underfølgelse af Limfjorden i Forening med Kontrolpersonalet afgivne Erklæring, som findes i en Artikel i Tidsskr. f. Fiskeri 5. Aarg. S. 65 flg. og turde være saameget mere vejledende ved Betragtningen af det foreliggende Spørgsmaal, som den i historisk Hæftefølge indeholder en sammentrængt Oversigt over de væsentligere ældre og yngre Lovbestemmelser for bemeldte Fjord siden Emanationen af Danske Lov. Aligemaade henledes Opmærksomheden paa de Aalevaadsfiskerians angaaende Erklæring til Indenrigsministeriet af 6. Juli, 11. og 29. Septbr. 1871, i samme Tidsskrift 6. Aarg. S. 214 flg., som gif forud for de i Rigsdagssessionen 1871/72 forelagte Fiskerilovforslag, og som vise, at det kun var et tarveligt Udbytte, der vandtes ved Lovene af 1872. Det maa nemlig bemærkes, at det ikke blot var Limfjorden, der kom til at bære Følgerne af Lov 22. Marts 1867, men i rigeligt Maal ogsaa det øvrige Land, hvortil Aalevaadsfiskerne nu udbredte sig. Hvad enten det nu var, fordi de søgte Strag paa Limfjorden ifkun lode knap Plads for den tiltagende Mængde af Aalevaad, eller Aalevaadens Aftagen der allerede blev fjendelig, saa at Syderne maatte søge ud, for at Pulsfiskeriet skulde lønne sig for dem, og da ty til de endnu ikke med Vaaddene gjenneempjødte Steder, hvor Sandsynligheden for et rigere Udbytte var størst (det kan vel antages, at man i Regelen ikke forlader Hjemmet for andensteds at søge Erhverv, saalænge Kilden ikke flyder tilstrækkelig hjemme), saa er saa meget vist, at der siden den Tid neppe er gaaet noget Aar hen, uden saa at baade her- og derfra er indstrømmet Klager over Aalevaadsfiskeri af Syder og Andre paa saa at sige alle Landets Fjorde; navnlig er Fsefjorden bleven hjemføgt af en formelig Sværm, hvis Virksomhed, der har fundet Næring ved preussiske Agenter for Optjeb til høje Priser, efter de Beretninger, vi hidtil have kunnet indhente, synes at have medført en betænelig Aftagen af Aalevaad. Fremdeles gives der mindre Fjorde, hvorfra man har berettet, at Brugten af nogle saa Aalevaad i en Tid af 2 à 3 Uger har gjort Ende paa Fiskeriet, i det mindste for et eller flere Aar. Vilde vi nu end ikke godkjende Alt, hvad der berettes, som paalideligt, saa kan det ikke nægtes, efter hvad flere af os personlig have erfaret, at det omhandlede Vaadfiskeri har tilføjet vore Fjorde en saa stor Støde, at der er al Anledning til at tro, at det er paa høie Tid for Stats- og Lovgivningsmagten i dette Tilfælde at skride ind. Man har derimod anført, at Regjeringen selv i sin Tid, dertil opfordret af den daværende Fiskerikonsulent, har givet Understøttelse til Udbredelse af Aalevaaddene udenfor Limfjorden. Vi tro imidlertid, at den dermed kun har gjort største Delen af den sikkende Befolkning en daarlign Tjeneste. Kommissionen af 1865 har til Støtte for Ophævelsen af de „laasede Bænde“ m. m. anført det næsten eenstemmig derom udtalte Ønske eller endog Forlangende af Fiskerne (flere af dem fastholdt dog bestemt Indsigelse), hvem den med Flid havde søgt at sætte sig i Forbindelse med. Det sees imidlertid ikke, hvori de Ulemper og Indskrænkninger, som Forbudet skulde paaføre de Omboende, bestaa; meget mere maa det være et overmaade væsentligt Gode for den „de laasede Bænde“ omboende Befolkning, at den uafbrudt og i Fred kan fortsætte sin Virksomhed uden Frygt for Forstyrrelse af Aalevaaddene og for Fiskemængdens Aftagen ved Nygelens Udslagelse. Kommissionen synes i denne Henseende at have lagt formegen Vægt paa Udtalelser, som — vi vide det af Erfaring — der skal stor Værdsomhed til at bygge paa; og hoormeget Hold der ved denne Lejlighed har været i disse Udtalelser, vil erkendes af det overvejende Antal, der i de paafølgende Aar fremkom i modsat Retning og gav Anledning til Emanation af

Lov 25. Marts 1872, der atter optog som „laasede Bænde“, dog kun i Tiden fra 1. September til 24. Juni: 1) Stræningen fra Hals til Grundene B. for Lagstør og 2) Harbøl Bugt S. for Virksund. Denne Begrændsning af Laasningen, der blev vedtaget fornemmeligt af Hensyn til Silbefiskeriet, har næsten kun en forpindende Betydning for Puls-, Bøt- og Ankersnurrevaaddene, der endnu beholde Raaderum fra 24. Juni til 1. Septbr. — den eneste tjenlige Tid til deres